

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 2 (111)

poienita.iasi.mmb.ro

13 ianuarie 2013

Evanghelia și Apostolul

În Duminica după Botezul Domnului se citește **Evanghelia** de la **Matei 4, 12-17** (Începutul propovăduirii Domnului), iar **Apostolul** din **Efesenii 4, 7-13**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Mc. Ermil și Stratonice**; Sf. Ier. Iacob, episcopul din Nisibe.

Sfinții Mucenici Ermil și Stratonice

În timpul împăratului Liciniu, marele persecutor al creștinilor, Sfântul Ermil, diacon al Bisericii, a fost prins și adus înaintea lui. Aflând că este dus la judecată pentru că este Creștin, s-a bucurat. Toate amenințările înfricoșătoare ale împăratului nu au putut nimic împotriva Credinței lui Ermil, pe care acesta și-o mărturisise înaintea tuturor, zicând: *Domnul este cu mine și de nimic nu mă voi teme; ce-mi poate face mie omul?* (Ps. 118:6). După torturi înspăimântătoare, Ermil a fost aruncat în temniță. Păzitorul era Stratonice, care în ascuns era și el Creștin. El îl iubea pe Ermil, și îl ajuta în ascuns. Aflând că și Stratonice este creștin, împăratul a ordonat ca amândoi să fie înecați în Dunăre. Trei zile mai târziu, trupurile lor au fost aduse de valuri la țarm. Creștinii le-au aflat și le-au luat, îngropându-le cam la optsprezece mile de orașul Belgrad [de astăzi]. Acești slăviți mucenici au mărturisit pe Hristos și au fost preaslăviți de El la anul 315 după întruparea Sa.

Teoria reîncarnării este falsă și împotriva lui Dumnezeu

Am auzit vorbindu-se despre reîncarnare în mai multe rânduri, în glumă sau în serios. Am văzut că subiectul reîncarnării este foarte prezent în filmele de la Hollywood și-n gândirea de tip New age, influențând subtil pe cei carora se adresează. *Ce este teoria reîncarnării?*

Cei care susțin această teorie spun că sufletul omului după moarte, ia un alt trup și se naște iar pe pământ trăind o altă viață. Astfel ei susțin că într-o viață anterioară eu aș fi putut fi un fluture sau o larvă, un iepure sau un cal iar după moarte trupul meu se va duce în pământ dar eu voi lua alt trup, de pisică, de câine sau orice altceva, și voi începe o nouă viață.

Fiecare persoană creată de Dumnezeu este unică și specială, are un caracter aparte, o înclinație anume, un har deosebit. Fiecare om este creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui, după chipul Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, așa cum un copil seamănă cu mama și tata la trup și la suflet.

Părintele Stăniloae spunea așa frumos că Sfinții Părinți nu vorbesc niciodată de trup separat de suflet, ci mereu împreună unul cu altul. Când suferă trupul, suferă și sufletul; când se bucură sufletul are pace și trupul. Noi putem face această împărțire între trup și suflet doar la nivel mental, la nivel conceptual, dar în realitate niciodată, pentru ca este imposibil. Sufletul este așa legat de trup încât trupul n-ar avea viață fără suflet iar sufletul fără trup n-ar avea formă și chip.

Nu mă pot gândi la fetița mea fără să mă gândesc la zâmbetul ei, la ochisorii ei plini de bucurie și lumină, la râsul ei, la fața ei blândă... Nu mă pot gândi la nimeni fără să mă gândesc la chipul lui, la vocea lui, la ochii lui, la caracterul lui, la ce are el special. Sufletul înfrumusețează trupul din interior dându-i frumusețe, iar trupul exprimă stările sufletului în exterior.

La moarte sufletul se duce în fața lui Dumnezeu pentru judecata particulară iar trupul se duce în pământ de unde a ieșit. După ce toți oamenii vor muri, la judecata universală toate trupurile vor fi înviate de Dumnezeu și unite cu sufletele lor pentru veșnicie. Și astfel vom avea fiecare trupul pe care l-am avut de la naștere, așa cum ni l-am păstrat:unii hrănindu-l mereu cu plăceri stricicioase și vătămătoare, alții cu harul lui Dumnezeu prin rugăciune și post. Unii vor sta pe veșnicie trup și suflet în iad, iar ceilalți se vor bucura trup și suflet de lumina lui Dumnezeu în veșnicie.

Teoria reîncarnării este falsă și se împotrivesc lui Dumnezeu care El însuși ca Persoana S-a făcut om pentru veșnicie. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om ca să fie mai aproape de noi. Astfel astăzi Fiul lui Dumnezeu, unul din Treime împreună cu Tatăl și cu Fiul este în același timp și Dumnezeu și om, și va rămâne pentru veșnicie și Dumnezeu și om, ca să ne arate cât de mult a iubit el pe oameni.

Așa cum Dumnezeu Fiul a luat trup de om și-l va purta pentru veșnicie așa și eu care sunt creat după chipul și asemănarea Lui, voi purta acest trup pentru veșnicie. Nu se poate ca sufletul meu să se-ncarneze în pisică iar trupul meu să dispară căci sufletul și trupul meu s-au șlefuit împreună unul pe altul, au crescut împreună, s-au format împreună, s-au influențat și au conlucrat mereu.

Teoria reîncarnării este falsă:

- căci nu-L recunoaște pe Dumnezeu care l-a făcut pe om bărbat și femeie în același timp. Deci omul este în același timp comuniune de persoane așa cum Dumnezeu e comuniune de Persoane.
- pentru că elimină responsabilitatea omului în fața lui Dumnezeu la judeca finală, diluând viața în mai multe vieți presupuse.
- pentru că animalele deși au trup și suflet ele nu sunt raționale, nu au conștiința binelui sau răului, nu sunt creatoare, nu seamănă cu Dumnezeu.
- pentru că trupul este templu al Duhului Sfânt, locaș al lui Dumnezeu.
- pentru că nu recunoaște unicitatea unei persoane în raport cu întreaga creație etc.

Balan Claudiu/ortodoxiatinerilor.ro

Amintiri din Siberia de gheață. Mărul cu miros de-acasă

Ocuparea Basarabiei de către Uniunea Sovietică în 1940 a schimbat în profunzime viața ținutului românesc dintre Prut și Nistru. Teroarea sovietică s-a manifestat – pe lângă arestări, maltratări și asasinate – și prin depărtarea basarabenilor la mii de kilometri de locul lor de baștină, în străfundurile Siberiei sau în Kazahstan. Vă prezentăm în continuare o evocare specială, emoționantă, făcută de Margareta Cemârtan-Spânu, una din victimele criminalului regim stalinist.

Străinul

Într-o zi de toamnă târzie a anului 1950-1951, când eram cu toții acasă, auzim cum bate cineva la ușă. Am strigat să intre. Era un om necunoscut, de statură mijlocie, cam de vreo 50-60 de ani, suplu, îmbrăcat călduros. Și, desigur, imediat ne-am dat seama, după cușma neagră de miel, că era de-al nostru. Așteptam cu gurile căscate să se prezinte, dar el era ocupat cu aducerea geamantanului greoi de după ușă și de-abia văzându-l în siguranță s-a prezentat și a spus de unde vine. Deoarece era cam întuneric în odaie, dumnealui s-a apropiat de noi și a zis:

— *Iată că încă nu am nimerit la ai mei. Din cauză că nu știu limba rusă. Nu știți unde stau de-alde...?*

Desigur că știam cu toții, dar bunica și tata tare vroiau să mai vorbească, să afle ce se mai face pe meleagurile noastre și apoi să îl conducă la rude. Eram numai ochi și urechi. Totul ne era extrem de interesant, dar omul se grăbea să se vadă cu ai săi.

În final, deschise geamantanul greu și scoase un măr, dându-mi-l de sufletul cuiva. Măr! Vă închipuiți? Măr proaspăt, mare, frumos, în mijlocul taigalei siberiene?! Mă fâstăcisem de-a binelea și nu știam ce să fac. Eram atât de surprinsă de ceea ce se întâmplă, încât mă uitam stupefiată la tata, apoi la bunica și iar la măr. Credeam că e un vis și nu realitate sau o glumă proastă a omului necunoscut. Stând așa la îndoială, fratele Emil îl înșfăcă iute, ca nu cumva să se răzgândească omul. Îl strânse în ambele palme, dar mărul era mare și printre degete se vedeau fășii ba roșii, ba galbene. Bunica a mulțumit mult pentru așa cadou neașteptat și tata l-a petrecut la rude. Întorcându-se, ne-a găsit pe toți trei la masă. Mărul stătea în mijlocul mesei mândru și falnic, măreț de parcă ne întreba: *“Ei, cine va îndrăzni să strice așa o frumusețe?”*. S-a așezat și tata, punându-și coatele pe masă și uitându-se cu tandrețe la măr, apoi l-a luat atent și l-a dus la nas, mirosindu-l îndelung. Apoi ni l-a transmis nouă.

Mărul care ne-a dus acasă

De rând, l-am mirosit cu o plăcere nemaipomenită și toți am exclamat concomitent: *“Parcă suntem în Moldova, în grădina noastră!”*. Revedeam pomii plini de roadă în toamnele arămii și aurii, holdele îngălbenite de paloarea soarelui și mirosul de mere coapte. Așa am stat până seara cu toții, uitând să ne mâncăm porția de cartofi. L-am tot învățat și mirosit, amintindu-ne de nedelul nostru numit “Popornița”, cu diferiți pomi roditori, de vie și pășune; de mieluții frumoși, negri și brumării, de oițe și Florica, vaca noastră nă-răvașă, care, când se sătura, ne târaia cu frânghie cu tot, nu pe drum, ci pe de-a dreptul, prin grădinile oamenilor, drept acasă; de calul nostru negru-lucitor, cu numele Țigan, și de toate celelalte care ne erau dragi și scumpe. Și am început cu toții a plânge, prima fiind bunica. Cu cât ne uitam mai mult la măr, cu atât mai mult ne răscoleau amintirile și ne învăluia jalea.

Ne miram de omul care a venit la atâția kilometri depărtare în taigaua sălbatică, neștiind limba rusă. Ne părea un viteaz din povești, un neînfricat luptător, un om cu o inimă dumnezeiască, nemaipomenit de bună. (...)

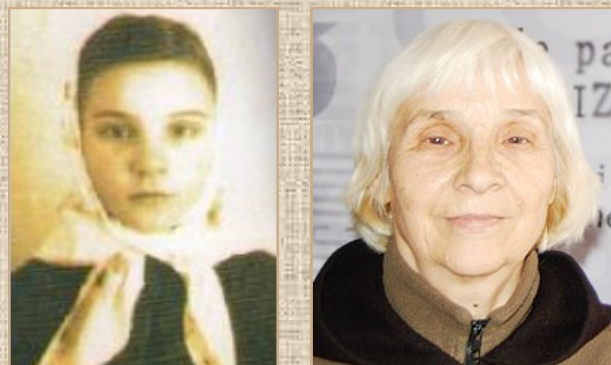
Ni le-a înmănat ca pe anaforă

Ne-am dus la culcare lăsând mărul neatins. Nici prin cap nu ni venea nimănui să-l taie și să-l mâncăm. Am adormit târziu de tot, ducând și în somn frumusețea lui și mirosul îmbătător. Astfel, s-au scurs trei zile. A venit și Sfânta Dumnică. Bunica, ca de obicei, dimineața ne-a pus în rând cu ea în genunchi, să ne facem cruce la iconița străveche a Maicii Domnului.

Apoi a luat mărul în mâinile tremurânde, l-a tăiat în patru bucăți egale și, ca pe anaforă, ni le-a înmănat solemn la fiecare. Întâi ne tot uitam la ele, miroseam, apoi am

început să-i simțim sucul care se scurgea din felii și după vreo două ore am început să mușcăm câte o mică bucăciță, savurând-o îndelungat. Nu am cuvinte să descriu emoțiile, gustul și plăcerea pe care le simțeam în acele clipe, care și până acum n-au dispărut din memoria mea și a fratelui Emil. Nu aș dori nicicând copiilor și nepoților mei să afle gustul merelor în Siberia de gheață.

Margareta Cemârtan-Spânu, „Lupii. Amintiri din copilărie”
Sursa: apostolatintarafagarasului.blogspot.ro

Margareta Cemârtan-Spânu s-a născut în anul 1942 la Mihăilenii Vechi, Râșcani, județul Bălți. La numai doi ani neîmpliniți își pierde mama, iar în 1945 îi este arestat bunicul, care va fi omorât mai târziu în închisoare. La nici șapte ani, este deportată în Siberia, împreună cu fratele ei mai mic, Emil, cu tatăl și cu bunica sa, o femeie deosebit de credincioasă. Mărturiile ei emoționante despre ororile regimului comunist pot fi citite în cartea *Să nu ne răzbunați. Mărturii despre suferințele românilor din Basarabia*, autor Monahul Moise.

” Margareta Cemârtan-Spânu este una din victimele criminalului regim stalinist. Iar tragicul ei destin prezintă imaginea dramei întregii Basarabii. Întâlnim în *“Amintiri din copilărie”*, care sunt o față opusă luminoasei copilării descrisă de Creangă, pagini tulburătoare pe care le putea așterne pe hârtie numai un suflet ale cărui frumusețe și puritate au fost adânc rănite în copilărie și adolescență. Jilăvită-mi-s-au ochii și inima, citind, bunăoară, episodul cu acel mirific măr dulce și rumen adus de cineva din Basarabia la marginea înghețată a lumii, în Kurgan, măr pe care nimeni din familia deportată nu îndrăznea să-l consume în dorința de a se bucura cât mai îndelung de fermecătoarea mireasmă care le amintea de casa părintească, de țara din care fuseseră izgoniți pentru “vina” de-a fi fost niște buni gospodari și de-a avea niște rude peste Prut. Trebuie să ai o inimă de piatră să nu vibrezi cu toată ființa lecturând asemenea pagini.”

Grigore Vieru

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: Pr. Marius Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiivoievozi.poienita

